

§ 5.

Naar en Sparekasse maatte ophøre med sin Virksomhed, indsendes det endelige Regnskab, efter at være revideret, til Indenrigsministeren, som derefter tager Bestemmelse om Anvendelsen af det muligen tilstedeværende Dverfskud til Fordel for almeengavnligge Formaal, navnlig i den Kreds, for hvilken Sparekassen er stiftet.

§ 6.

De i Lov om Firmaer m. m. af 23de Januar 1862 indeholdte Bestemmelser om anonyme Selskaber og Foreninger skulle ogsaa gjælde med Hensyn til de med lovlig stadfæstede Vedtægter forsynede Sparekasser.

§ 7.

De fremtidigen opstaaende Banker eller lignende Pengeinstituter, som ved Siden af deres øvrige Virksomhed ville drive Sparekasseforretning, kunne ikke opnaa de i § 1 omhandlede Begunstigelser.

De ved Udgangen af 1878 bestaaende Instituter af denne Art kunne faae Vedtægter for deres Sparekasseseafdelinger stadfæstede paa de i denne Lovs § 1 nævnte Betingelser og med den der angivne Virkning. Dog bemyndiges Indenrigsministeren til ved Stadfæstelsens Meddelelse at indrømme saadanne Lempelser i Lovens Forskrifter, som de for det paagjældende Institut paa hint Tidspunkt gjældende Statuter eller dets øvrige Forretningsforhold maatte nødvendiggjøre.

§ 8.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Januar 1880.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Som bekendt har den danske Lovgivning, i Modsetning til hvad der gjælder om flere fremmede Landes Lovgivinger, hidtil ikke beskæftiget sig med nogen mere almindelig Ordning af Sparekassernes Forhold; thi vel er der i enkelte Retninger ved Lov blevet tilsagt disse Kasser visse særlige Begunstigelser, enten gjældende for alle Instituter af denne Art eller kun for saadanne, hvem det af vedkommende Regjeringsmyndighed særlig bevilges, — saaledes med Hensyn til Mortifikationen af bortkomne Sparekassébøger, Fritagelse for Stempelafgiftens Erlægelse samt Fritagelse for Arrest og Beslag i Sparekasseindskuddene —, men disse Begunstigelser ere dog ikke ved de paagjældende Bestemmelser blevne knyttede til saadanne Betingelser, der kunde stille Sparekasserne i et fast Forhold til det Offentlige, og der er derfor heller ikke hidtil fra det Offentliges Side blevet ført nogen

Kontrol med Sparekassernes Virksomhed. I og for sig kunde det nu vel synes, at disse Instituter, der stiftes uden nogen Understøttelse eller Medvirkning fra Statens Side, i alt Fald med Undtagelse af de ovenanthydede Begunstigelser ogsaa maatte have Krav paa at kunne udøve deres Virksomhed i det Hele ukontrolleret af det Offentlige. Tages det imidlertid i Betragtning, at Sparekasseinstitutionen navnlig i de senere Aar har taget et saa overordentligt Opsving her i Landet, at Antallet af disse Kasser ved Udgangen af Aaret 1876 allerede var naaet til 400, medens Beløbet af de i dem indskudte Kapitaler ikke lidet oversteg 200 Millioner Kroner, og habes det derhos for Die, at en væsentlig Del af dette Beløb hidrører fra Interessenter, der tilhøre de mindre bemidlede Samfundsklasser, og som kunne forudsættes kun i ringere Grad at være i Stand til selvstændigt at be-